

vät eroottisesti virittyneet karjalaiset nurkkatanssit. Lönnrotilta toivottiin uuden tuomista, siivistystä, jonka saamiseksi oltiin valmiita perinteet hylkäämään.

Vanhempi väki piti osin kiinni perinteisistä tavoistaan. Lönnrot antoi luvan perinteisten loitsujen käyttöön tautien hoidossa, mutta kehotti kääntymään lääkärin puoleen sairauksien hoi-

dossa heti, eikä vasta loitsun mahdollisen tehon odottelun jälkeen.

Lönnrotin karjalaisen ”aidon” elämänmenon ihailussa on jotakin samaa kuin Vergiliuksen (70–19 eKr) maanviljelyksen ihannoinnissa: ”Onnellinen on hän, joka kaukana virkatoimista voi veloista vapaana kynnä härillään isältä perittyä maa-

ta niin kuin ihmiset ennen vanhaan”. Karjalaan Lönnrot suunnittelee karkaavansa yksinkertaiseen elämään, mutta viime hetkillä kääntää rekensä ja palaa. Elämässä on aseteltava olemassa olevat osaset tyydyttävään järjestykseen, ei pyrittävä häivyttämään vaikeuksia olemattomiin.

Mainio nimi, entä itse kirja?

PERTTI HEMÁNUS

Timo Soini hymyilee kirjan kansassa aika valloittavasti. Hän on saavuttanut päämääränsä eli vaikiintunut eduskunnan jäseneksi. SMP:n konkurssin jälkeen tapahtui yhtä ja toista, kuten Perussuomalaisen synty ja Tony Halmeen lyhytaikainen ura eduskunnassa. Halme elää nykyään varjoelämää, Soini täyttää.

Myönnän, että Veikko Vennamo edustaa minulle yhä demagogiaa. On kerrottu, että hän alekirjoitti itse kirjeet, joissa sotien jälkeen luvattiin esimerkiksi maapalsta. Jos kirje oli kielteinen, hän vei sen jonkun työtoverinsa allekirjoitettavaksi.

Vennamo ei kuitenkaan ole tärkeä henkilö kirjassa. Tärkeä on vain Soini itse ja vähäsen – vain vähäsen – populismin analyysi. Opuksen sisällysluettelossa on 13 osiota ja sana ”populismi” esiintyy siinä vain yhden kerran. Ehkä Soini on tajunnut, että se on rasittava sana.

Soinia pidän konservatiivina ja älykkäänä sellaisena. Hän on uskonnollisesti roomalaiskatolinen ja asenteiltaan vasemmiston vas-

tainen. Lukija miettii, onko tämä kaikki vain eräänlaista oman edun tavoittelua. Ehkä on. Mutta eivätkö kaikki 200 kansanedustajaa ole myös oman edun tavoittelijoita? Onko se kovinkaan paha asia? Jätän mietittäväksi.

Soinin kirjassa on aika lailla miellyttäviä piirteitä. Esimerkiksi puoluetöimiston rahoja kavaltanut mies paljastetaan, mutta häntä ei lyödä täysin matalaksi. Soini pitää Lasse Lehtisen esittämää jakoa demareihin ja vennamolaisiin kiintoisana. Demareita ovat tai olivat Urho Kekkonen, Kalevi Sorsa, Ilkka Suominen, Paavo Värynen ja Pekka Vennamo, vennamolaisia taas Urpo Leppänen, Kai Korte, Reino Paasilinna ja Erkki Tuomioja. Ihmeellisin on Tuomiojan sijoitus. Itse näen hänen olevan yksi kaikkein pitkäaikaisimpia ja parhaita kansanedustajia.

Soinia voi tavallaan arvostaa siitä, että pääsy eduskuntaan oli hänelle tavoite numero yksi. Naiiviltahan se kuulostaa, mutta naiiveja on paljon. Mitä viiden kansanedustajan ryhmä edus-

Timo Soini
Maisterisjätkä
Tammi, 2008
226 s.

kunnassa saa aikaan? Se ei kirjasta selviä. Oman käsitykseni mukaan kolme suurinta puoluetta hallitsee kenttää miten tahdot ja neljäs eli vasemmistoliiton ryhmä ei enää ole edes kiinnostava. Miksi eduskuntaan pääsy oli niin tärkeä Soinille, ei kirjassakaan täysin valotu. Onko Soini niin sanotusti poliittinen eläin? Sana eläin ei ole tarkoitettu loukkaavaksi.

Soini ylpeilee kehittelemälään sanonnalla ”missä EU, siellä ongelma”. No, ongelmia ovat ainakin rahan tuhailu ja saavutusten niukkuus verrattuna sijoitukseen, mutta koko Euroopan unionia ei voi noin vain heittää romukoppaan.

Presidentinvaaleissa vuonna 2000 Soini kertoo äänestäneensä toisella kierroksella Tarja Halosta. Esko Aho ei kelvannut hän-

le siksi, että tämä oli kosiskellut SMP:n kansanedustajia loikkaamaan keskustaan. Soini kirjoittaa: ”En voinut äänestää miestä, joka oli aktiivisesti ollut viemässä mökistöä lautoja.”

Soinin piintynyt poliittisuus

on selvä, mutta mitä piilee piintyneen poliittisuuden takana? Vasemmistoliiton sentään ymmärrän, mutta perussuomalaisuutta en kirjan lukemisen jälkeenkään oikein ymmärrä.

Kirja on poliittisten lukemis-

tojen parasta antia. Silti se ei paljasta, mistä viiden henkilön ryhmässä pohjimmiltaan on kysymys. Eduskunnassa pysyminen ei riitä. Mutta tämä on vain minun käsitykseni.

Syvää energiaa

TUULA-MARIA AHONEN

Terapeutti, kouluttaja ja kirjailija Pekka Hämäläinen on kirjoittanut useita kirjoja. Pidän tätä hänen kirjaansa tähänastisista elävimpanä ja mielenkiintoisimmin kirjoitettuna. Hämäläinen pohtii omakohtaisuuden ja laajan kokemuksiensa kautta yksilön, yhteiskunnan perusolun, voimaantumista ja vapautumista.

Paljon työyhteisökursseja pitävä Hämäläinen toteaa, että työpaikoilla on paljon ylivastuullista väkeä, joka ei eri syistä osaa pitää puoliaan, ei kykene sanomaan ”ei” eikä uskalla nähdä oman jaksamisensa rajoja. Hämäläisen lempilause kuuluukin: ”Kilteille käy kehnosti ennen tai myöhemmin.” Ihmisellä ei ole vain oikeus pitää puoliaan. Se on myös hänen velvollisuutensa.

Hämäläinen käsittelee kuitenkin puolensa pitämistä paljon syvällisemmällä tasolla kuin vain työpaikkakäsymyksenä. Hän on ottanut avaintemakseen rennon vastuullisuuden käsitteen, joka herättää monien ihmisten mielessä hämmennystä. Kuinka rentous ja vastuullisuus voisivat kuulua yhteen?

Rennon vastuullisuuden tila aukeaa meille syvenevän itsetuntemuksen välityksellä, Hämäläinen opastaa. Teemme matkaa minuuteen, omien voimiemme ja myös varjojemme lähteille.

Itsetuntemusmatkalla yksi hyvin tärkeä koetinkivi on koetut vääryydet ja epäoikeudenmukaisuudet, joita varsinkin kilpailuyhteiskunnassa riittää. Viha, katkeruus ja kostonhalu sitovat monen ihmisen energiaa. Hämäläinen ottaa esille Mahatma Gandhin, Martin Luther Kingin, Anwar Sadatin ja Nelson Mandelan, jotka kaikki viruivat syytöminä vankilassa vuosikautia.

Suurmiesten elämäkerrat paljastavat, miten he päätyivät antamaan anteeksi tuomitsijoilleen. He tulivat huomaamaan, että kun ihminen on täynnä vihaa, pelkoa ja syviä vääryyden tunteita, todellinen vankila on hänen omassa mielessään. Anteeksiantamus vapautti heidän energiansa, auttoi heitä pääsemään näiden kielteisten tunteiden yläpuolelle ja kanavoimaan ne yhteiskunnalliseksi muutostoimaksi.

Hämäläinen johdattaa lukijaa anteeksiantamisen taitoon myös

Pekka Hämäläinen
Rennosti vastuullinen
työssä ja elämässä
Minerva, 2007
256 s.

itsensä kohdalla. Liian monihan meistä harrastaa julmaa itsekkäisyyttä ja vieläpä kokee sen ainoana mahdollisena tapana suhtautua omiin suorituksiin ja ylipäätään itseän.

”Anteeksiantaminen on merkittävällä, lähes mystillisellä tavalla vapauttava voima”, Hämäläinen rohkaisee henkisiin hyppyihin.

Länsimaisissa yhteiskunnissa arvostetaan ulkoisen todellisuuden tutkimista. Sisäisen todellisuuden tunteminen on jäänyt lapsipuolen asemaan. Kirjailija Thomas Moore puhuu sielun kadottamisesta.

Sielunsa kadottanut joutuu muiden armoille, koska sisäisen luotsin puutteessa hän turvautuu ulkopuolisten neuvoihin ja etsii väylänsä niiden antamien ohjeiden mukaan, Hämäläinen kirjoittaa. Epättydyttävä elämä näkyy ulospäin voimattomuutena, huonotuulisuus-